

Alles kitts

In 2016 besloot Harut een radicale wending te geven aan zijn leven en is hij samen met zijn gezin gaan wonen en werken op het Caribische eiland St. Kitts. In Biotechniek vertelt hij geregeld over zijn belevenissen tijdens werk en vrije tijd op dit prachtige eiland.

Totale verwoesting

Bij het schrijven van dit stuk is Maria ons net gepasseerd en waren we nog bezig met het opruimen van Irma's troep. Voor degenen die de laatste tijd onder een steen hebben geleefd: het Caribisch gebied is binnen korte tijd getroffen door twee categorie 5 orkanen die een pad van totale verwoesting hebben achtergelaten. St. Kitts is er in vergelijking met naburige eilanden heel genadig vanaf gekomen. Enkele omgewaaide bomen, gebroken elektriciteitskabels en weggevlagen daken is zo'n beetje wat er aan materiële schade is. Hoe anders is het op St. Maarten, Dominica en Puerto Rico die het oog van de storm kregen te verduren. Grote ravage, volkomen onbruikbare infrastructuur en telecommunicatie en grootscheepse plunderingen. Onze zusteruniversiteiten op St. Maarten en Dominica hebben in vergelijking met de rest van die eilanden weinig materiële schade, maar vanwege de langdurige logistieke beperkingen zal het nog wel een tijdje duren voor ze daar weer operationeel zijn. Zo veel mogelijk studenten en personeel zijn door militairen naar naburige eilanden geëvacueerd, waaronder St. Kitts. Ook onze campus mocht enkele evacuees ontvangen die in transit waren naar de VS. Ik zag zeer vermoeide mensen in haastig bij elkaar geraapte kleren door de gangen slossen. Onze collega's en studenten doneerden massaal beddengoed, kleren, handdoeken en persoonlijke hygiëne artikelen om hen bij te staan. Er was ook een kritische noot te horen over het feit dat de voornamelijk Amerikaanse, Nederlandse en Franse militairen alleen staatsburgers van hun eigen land meenamen, terwijl de rest zijn eigen boontjes maar moest doppen. Uiteindelijk geloof ik dat overige nationaliteiten onder diplomatieke druk toch zijn geëvacueerd.

Onze campus moest vanwege de storm de start van het nieuwe semester met een week vertragen. Een grote uitdaging voor onze onderwijsplanners omdat het curriculum ramvol zit en er dus weinig speelruimte is. Daar komt nog eens bij dat veel studenten (en collega's) nog niet eens het eiland hebben kunnen bereiken vanwege beperkt vliegverkeer. De decaan »

heeft aangegeven dat met die groep studenten zeer soepel zal worden omgegaan en dat ze de opgenomen lessen kunnen inhalen via onze onderwijsportal. Ook voor mijn colleges Laboratory Animal Medicine een probleem want ik start altijd aan het begin van het semester en mis dus nog een substantieel aantal studenten. Een groot gedeelte heeft aangegeven mijn colleges via de online portal te volgen maar je mist dan wel de interactie.

Kaas

Voordat de ellende met de orkanen begon en tijdens de zomersemesterbreak, heb ik twee weken doorgebracht in Nederland. Voornamelijk voor bezoek aan familie en oud-collega's, medische check-ups en inkopen. Een eilandleven houdt ook in dat je een boodschappenlijstje bijhoudt van zaken die op het eiland moeilijk te krijgen of heel duur zijn. Als je dan voor vakantie of congres afreist naar de VS of Europa, kun je je slag weer slaan. Sommigen komen met koffers vol terug omdat ze producten uit hun oorspronkelijke land niet kunnen missen. Het enige wat ik meeneem is kaas. De kaas op St. Kitts is vaak geïmporteerde 'processed cheese' uit de VS en hoewel het Amerikaanse contingent op campus dat 'The Greatest Cheese on Earth' vindt, hebben ik en mijn Europese collega's een heel andere mening. Semesterbreak geeft mij ook de kans om weer even te onthaasten van de drukke werkzaamheden van het afgelopen semester.

Want wat je ook mag denken, werken op de Cariben is niet bepaald onder een palmboom in een hangmatje liggen. Ik heb het afgelopen semester mijn handen vol gehad aan allerlei werkzaamheden. Voorbereidingen voor de AAALAC accreditatie, inrichting van de nieuwe research/necropsie-faciliteit, mijn werk als Attending Veterinarian (daarover later meer) en het onderwijs. Daartussen laveren dan ook nog mijn managementtaken als Director Animal Resources. Kortom: 'never a dull moment in paradise'.

Grote verschillen...

Laat ik eens beginnen met mijn taken als Attending Veterinarian (AV). Het in Chicago, Illinois gevestigd moederbedrijf heeft aangegeven dat, al bevindt Ross zich niet op Amerikaans grondgebied, zij zich toch dient te houden aan de Amerikaanse wetgeving. Dat is maar goed ook want de lokale dierwetgeving beslaat enkele velletjes en biedt zeker op het gebied van proefdieren niet veel houvast. Het is wel grappig om de verschillen te mogen ervaren tussen de Europese wetgeving en de Amerikaanse. Zo zijn er voor vergunningen voor het doen van dierproeven aanzienlijk minder schijven in de VS dan bij ons. De IACUC (Institutional Animal Care and Use Committee) is eigenlijk het belangrijkste instituut en kun je nog het best vergelijken met een doorsnee IvD met een plusje. Het plusje is de input van ARBO (OHS),

Milieu/gevaarlijke stoffen (EHS) en GGO's (BSC). De Institutional Official, tevens de Associate Dean of Research en mijn baas, benoemt de IACUC voor een termijn van drie jaar. De IACUC bestaat uit een verplichte vaste kern, zijnde de voorzitter, secretaris, ikzelf als Attending Veterinarian en een lid uit de samenleving niet gebonden aan de universiteit. Verder zijn er wetenschappers, dierenartsen en eerdergenoemde OHS/EHS functionarissen die ook stemrecht hebben. De IACUC is verantwoordelijk voor de uitvoering van het Animal Care and Use Program. Dit houdt in dat ze naast beoordeling van dierstudie-aanvragen, door gebruik te maken van half jaarlijkse programma-audits en periodieke monitoring van lopende studies ervoor zorgen dat de regels zoals vastgelegd in de wetgeving en de AAALAC Guide worden nageleefd. Het maakt mijn werk als AV aanzienlijk makkelijker dat ik niet als enige verantwoordelijkheid draag voor het programma maar dat de IACUC ook rechtstreeks communiceert met de Institutional Official als er non-compliances worden geconstateerd. Gelukkig valt het aantal incidenten erg mee en wordt de IACUC bij Ross zeer serieus genomen.

...of toch niet?

Wel wordt er, zoals bijna overal het geval is, erg geklaagd over doorlooptijden. Dat was een van de eerste dingen die ik als kersverse AV heb willen aanpakken. Ik heb het initiatief genomen om met IACUC en onderzoekers afspraken te maken over wat de doorlooptijd bij de IACUC maximaal mag bedragen, namelijk twee weken. Verder heb ik, samen met de secretaris, inzichtelijk gemaakt wat de doorlooptijden dan wel waren. Toen bleek dat, wat een verrassing, het wel meeviel en dat de doorlooptijd met name lang was als de onderzoeker het te lang liet liggen. De grootste winst heb ik behaald door de Veterinary Verification and Consultation procedure in de IACUC werkwijze te introduceren. Een vrij nieuw begrip dat een aantal jaren geleden door het Office of Laboratory Animal Welfare (OLAW) werd geïntroduceerd en inhoudt dat bij bepaalde amendementen niet langer stemming van voltallige IACUC nodig is maar slechts van gemandateerde dierenartsen. Je moet dan bijvoorbeeld denken aan wijzigingen in anesthesie/euthanasiemethoden, verandering van toedieningsmethodes en wijzigingen in injectie en afname volumes. Aangezien het Animal Care and Use programma bij ons is ingebed in de veterinaire faculteit heeft de IACUC naast de AV ook een groot aantal van mijn collega-specialisten gemandateerd om die rol te kunnen vervullen.

Dat verlicht niet alleen mijn werk maar je ziet dat collegae meer geïnteresseerd raken in het werk van de IACUC en het draagvlak wordt vergroot.

Dierkamer van de toekomst

Mijn tweede belangrijke opdracht als AV maar ook directeur, is het up-to-date houden van de dierfaciliteiten. Een aantal onderdelen is aan revisie toe en ik vind het heel leuk om samen met technici, architecten en leveranciers na te denken over de dierkamer van de toekomst. Met name de knaagdierverschikkingen moeten dringend vernieuwd worden als men wil voldoen aan AAALAC en biosafety richtlijnen. Samen met de IACUC secretaris heb ik de leiding genomen in het AAALAC accreditatieproces. Er is een nieuwe stuurgroep benoemd en we hebben een tijdsplan uitgestippeld. Het werk hieraan heeft om allerlei redenen een tijdje stilgelegen maar nu met de aankomende AVMA (American Veterinary Medicine Association) site visit en de bouw van de nieuwe researchfaciliteit hebben we het tij mee om er echt vaart achter te zetten. Met het behalen van AAALAC zou Ross het eerste geaccrediteerde instituut worden buiten Amerikaans grondgebied met zowel het AVMA en AAHA (accreditatie voor dierziekenhuizen) als het AAALAC predicaat.

Lekker ontspannen

Waar hard gewerkt wordt, moet ook tijd voor ontspanning zijn. Dat is er gelukkig genoeg op St. Kitts. Er gaat bijna geen weekend voorbij of je kunt me wel vinden op een van de prachtige stranden van het zuidoostelijke schiereiland. Ik snorkel veel en ga soms ook het water op voor een catamarantocht. Verder is er een grote bioscoop met zeven 'state of the art' zalen, ziplines in de jungle, diverse soorten restaurants (65 stuks en groeiende!) en kun je hiken naar hartelust. Om jullie helemaal lekker te maken heb ik dit artikel voorzien van sfeerbeelden van het eiland inclusief één vanaf mijn eigen balkonnetje aan de Atlantische baai.

Of alles nog steeds Kitts is? Reken maar!!

«